

L'extraordinària aventura de l'Homo Sapiens

Un relat de: [Espiadimonis](#)

En Homo era conegut a tot el poblat per ser una persona reservada i solitària. Tenia, de tant en tant, uns punts d'extravagància que espantaven els demés i que pocs sabien de què depenien. Alguns cops, asseguts a la vora del foc que cada dia un de la tribu, a dit, havia d'anar a robar a la tribu veïna, reien recordant les rareses d'en Homo i repetien:

- Uhú, uhú, ngoma, baratu-pij

I tots es partien la caixa. No s'entien entre ells si no era amb gesticulacions, però ho trobaven la mar de divertit, sobretot després de olorar aquelles herbes que cremaven. La tribu d'en Homo vivia al nord d'un enorme continent però ells no ho sabien, pensaven que habitaven una sabana i que aquesta era la única cosa existent. Menjaven de la caça i de recollir fruits als arbres de la zona, encara que majoritàriament preferien presentar-se per sorpresa a casa les altres tribus, robar-los el foc i el menjar, violar-los les dones i matar les criatures. De tot allò, l'Homo en restava a part, doncs ell preferia la tranquil·litat de la seva cova, que il·luminava amb una torxa que no se li apagava mai (doncs ell procurava que, en extingir-se aquella, tenir-ne una altra de recent encesa) però que, encara que havia intentat convèncer els seus compatriotes que valia la pena mantenir la flama, era considerat un invent perillós i estúpid.

L'Homo compartia la cova amb una dona de qui no en sabia el nom, ja que cada cop que li ho preguntava aquesta l'escopia i li tirava pedres. Tenien relacions sexuals cada dijous a la tarda, ja que ella volia quedar-se prenyada i així tenir alguna distracció més que mirar les marques que el seu home deixava a les parets de la cova: mamuts, cérvols, tigres... Ho feia amb una pedra però ella cada matí li esborrava. La única cosa que no havia pogut esborrar, era una mena d'arbre que hi havia al sostre, doncs no hi arribava. En aquest arbre, en Homo hi havia volgut dibuixar els seus avantpassats i els havia anomenat: a la mare li havia posat Habilis perquè cuinava molt bé la carn al foc; al pare li digué Erectus perquè sempre anava calent. El seu avi rebia el nom d'un tal Nehander. No coneixia la seva àvia, però sabia que tenia un tiet llunyà i molt gran que es deia Australopitec o una cosa així. Cal senyalar que en Homo havia inventat aquells noms perquè li molestava enormement veure les figures i no poder dirigir-s'hi. Havia intentat fins i tot, fer uns dibuixos específics per cada nom, de manera que s'estalviava tot el muntatge del dibuix, i hi feia un signe en el seu lloc. El dia que va presentar allò que ell en deia "escriptura" a la tribu, aquests li retragueren que volgués fer marxa enrere en l'evolució i li tiraren pel cap tot cridant:

- Gurg naf blom pac!

També s'havien burlat d'ell el dia que els va presentar la "pedra que roda". Deien que era una estupidesa tenir una pedra que, en posar-la dreta, marxés ella sola rodolant per la pendent. Allò, segons els demés, no servia per a res, preferien les pedres quadrades.

I d'aquesta manera, a la part més fonda de la seva cova, en Homo anava acumulant invents inútils que, ell tenia l'esperança, servirien d'alguna cosa: el triangle, la cera, el corral, un recipient ple d'un líquid negre que havia trobat sota terra, una pedra que tallava coses, la pedra que roda, l'escriptura i les fulles d'una planta que, quan les mastegava, li feien veure mamuts roses i hipopòtams voladors...

Entristit, rebutjat pels demés, l'Homo, de cognom Sapiens, va decidir abandonar de matinada el poble i creuar la sabana tot sol, carregat amb un farcell on hi tenia menjar, aigua i un tapaculs de recanvi. No va dir res a ningú, només deixà a la paret de la cova un dibuix per la seva dona, on hi sortia ell caminant amb el farcell a la mà.

Com que no s'havia inventat la perspectiva no va poder fer entendre que s'allunyava i la dona l'esperava cada nit pensant-se que el farcell era un regal.

* * *

Després de molt caminar, en Homo arribà a una immensa extensió d'aigua i, content, s'hi abocà per veure-se-la ja que feia dies que vagava per una extensió de sorra sense reserves líquides. Va descobrir, però, que aquella aigua era imbevable i li agafà més set encara. A més després de sortir, li quedaven unes curioses marques blanques a la seva pell morena. Durant quasi tot el dia, s'estigué assegut mirant aquella aigua fosca i de sobte pensà que, si la pogués creuar, d'alguna manera, podria arribar a una terra on els seus invents no fossin vistos com a inútils. Va recordar la imatge d'una fulla d'arbre flotant al riu de prop del seu poble i va tenir una idea, però just posar un peu sobre la fulla aquesta s'enfonsava irremeiablement. Convençut que la idea era bona, ho provà amb totes i cadascuna de les fulles que trobà en uns deu quilòmetres enrere del mar, fins que en trobà una de tant grossa que aguantava, encara que sense gaire seguretat, el seu pes. Per verificar que no s'enfonsaria a mig camí, va ajuntar diverses fulles i així, nasqué la primera pastera, a qui ell anomenà: bar-kaxun-ga. El problema fou que després de molts sols i moltes llunes remant amb les mans, estava destrossat i tenia l'esquena cremada, no tenia aigua ni menjar i al seu voltant no veia res més que aigua de mal gust. Havia perdut tota esperança quan va veure terra de nou i content d'alegria va cridar i recobrar les forces.

El lloc on arribà no era ple de sorra, tenia també herba i arbres. Li agradà tant que pensà a quedar-s'hi fins que

una tribu hostil el va fer desdir-se'n. Per evitar morir, en Homo els hi proposà un tracte segons el qual els fabricaria una arma que serviria per lluitar contra l'enemic sense moure's. Els va fabricar una roda de pedra enorme que entre tots transportaren al cim d'una petita muntanya a l'altra banda de la qual hi havia una tribu enemiga. Des d'allà deixaren caure la pedra que rodolà cada cop més de pressa i destrossà cases i aixafà persones. Molt contents, els de la tribu regalaren a l'Homo una tifarada seca de mamut, que ells consideraven un bé molt preuat però no sabien explicar perquè.

Quan va creure estar suficientment allunyat dels habitants d'aquella nova terra, en Homo s'aturà uns dies a descansar a una cova, situada al bell mig d'un prat. Va deixar la tifarada a la porta de la cova i, al cap d'uns quants sols i unes pluges, va descobrir que la terra l'absorbia i que en el seu lloc i sorgia una formosa planta. Aquesta, a més, no tenia mal gust. Durant setmanes estigué recollint femta d'animals vegetarians (els carnívors li feien por) i va acabar tenint una collita enorme de diferents plantes, cadascuna de sabor diferent. Havia inventat el conreu i, de retruc i sense saber-ho, acabava de descobrir la seva font de vida durant un temps. Resulta que un matí, un habitant estrany d'aquelles contrades va veure la seva feina i li oferí un bistec de dents de sable a canvi de dues plantes. Content, l'Homo acceptà. Dos dies després, l'home tornà amb uns amics i li regalaren un rinoceront quasi sencer que acabaven de caçar, a canvi de deu peces verdes. Al cap d'un temps, quan tot el menjar se li podia dins la cova, va abandonar les terres cansat del comerç que havia descobert i emprengué un camí nou cap al nord.

I allà va descobrir una cosa nova, al nord, que quan més amunt pujava, més fred tenia i que, algunes nits, en comptes d'aigua, queien del cel unes coses blanques que quedaven al terra i per elles hi relliscava cada dos per tres, impedint-li caminar amb tranquil·litat. Convençut que moriria congelat, va asseure's sobre el farcell per evitar que se li mullés el tapaculs net que li quedava i va començar a relliscar muntanya avall. Al cap d'una estona ben curta era a l'altra banda de la muntanya, mig mort de fred, però on la neu es desfeia i la temperatura era més agradable.

(continuarà, o no, depen de la temperatura ambient)